

Diskussion

De bortglömda klientgrupperna

Både *Per Holmberg* och *Cecilia Modig* fäste under symposiet uppmärksamheten på de bortglömda klientgrupperna — något som också *Mats Hult* tog upp i sitt anförande. *Per Holmberg* underströk att det finns flera patientgrupper som inte företräds av några patientorganisationer t ex de psykosensibla grupperna. *Per Holmberg* sa att det tillhör RSMH:s målsättning att också arbeta med denna problematik som enligt hans uppfattning inte är så hopplös som man kan tro utifrån förment sakliga synpunkter.

Cecilia Modig menade att socialhjälpstagare är en sådan grupp som saknar politiska resurser.

— Vi har från R-förbundens sida länge frågat oss varför det inte finns ett R-förbund för socialhjälpstagare? Det vore naturligt eftersom det är en grupp som har mycket gemensamt, som har väldigt dåliga levnadsförhållanden och som borde ställa gemensamma krav.

Cecilia Modig ansåg att orsaken står att finna i socialhjälpssystemets uppbyggnad. Systemet förhindrar varje form av gemensam aktion genom att det uppmuntrar individen att framhålla sig själv som en som skiljer sig från andra socialhjälpstagare.

— Så länge man har kvar det här individuellt prövade systemet som går ut på att så effektivt som möjligt manipulera sin socialassistent för att få ut mer pengar är det väldigt svårt att få till stånd en organisation.

— Det finns en väldigt stark misstro mellan olika socialhjälpstagare. Man föraktar varandra — förtalar varandra. För att kunna förändra sina livsvillkor som socialhjälpstagare är det mycket effektivare att lära sig att agera ensam och stark — än att organisera sig med andra. Socialhjälpssystemet är antidemokratiskt uppbyggt och förhindrar därmed en demokratisering på det här området.

I anslutning till *Hans Nestius* anförande om klient-

organisationernas roll gjorde *Cecilia Modig* en beskrivning av RFHL, Riksförbundet för hjälp åt läkemedelsmissbrukare, som just nu är en oerhört aktiv klientorganisation. Arbetet bedrivs som en kombination av personliga och socialpolitiska insatser. *Cecilia* menade att politiska organisationer ofta tappar bort just den personliga biten i sitt arbete och att hela det politiska organisationsarbetet är uppbyggt på ett kyligt sätt.

— Jag tror att det är omöjligt att få människor att delta i politiskt arbete om de inte upplever att de har någonting personligt att vinna på det. Det är en myt som upprätthålls när man säger att man endast deltar i politiskt arbete av rent intresse.

— Så är det inte. Man deltar därför att man gillar de människor som är där, man vill komma dit och träffa dem och man får ut någonting personligen av det. Och det är ingenting som är illegitimt eller skadligt. Tvärtom är det något att bygga på — kamratskap, solidaritet.

Cecilia Modig sa att det ständigt uppstår konfrontationer mellan det privata och det socialpolitiska inom R-förbunden.

— Det betyder inte att man bara ska sitta och terapera varandra. Tvärtom. Man ska driva kampen men man ska också ta hänsyn till att det privata existerar. Men ibland har jag en känsla av att det är just så det politiska livet fungerar. Man talar som om privata problem inte fanns — som om dessa skulle kunna hållas utanför det politiska arbetet.

Cecilia Modig tyckte att det var bra att *Hans Nestius* hade nyanserat R-förbundens inställning till terapi i sitt inlägg.

— Men samtidigt tror jag att terapi är kolosalt farligt ur en mycket speciell synvinkel — nämligen drömmen om psykoterapi. Det är en lyckodröm och som sådan lika farlig som all annan flykt. Det är en flykt från ansvar — en flykt från hela tillvaron.